

diny, pokud ovšem tím užívání to obsahově nerozšíří, neboť § 506 obč. zák. nevylučuje změny v poměrech rodinných. Paragrafem 506 vyloučeny jsou jen změny neobyčejné, změny na svobodné vůli oprávněného závislé, nikoli změny přirozené. Může tedy osoba oprávněná, potřebuje-li ve stáří obsluhu, přijati do bytu osobu služebnou a může jistě poskytnouti spolubydlení i svému novorozeněti jakož i dítěti onemocnělému, jež její péče nutně potřebuje, jako v souzeném případě, třebaže nemocný syn jest zletilý. Tu nelze mluvit o nedovoleném rozšiřování služebnosti na úkor osob k poskytování povinných (§ 484 obč. zák.) také proto, poněvadž by jinak bylo znemožněno oprávněné osobě v případech nejnaléhavějších použití práva služebnosti a byla by nucena se ho vzdáti, by zachránila jiné cenné statky, jako jest život vlastní neb život osob jí nejbližších. Tomu není na závalu předpis § 507 obč. zák., že právo služebnosti nesmí oprávněný přenést na jiného. Příklady opaku, uvedené v dovolání, nedopadají, neboť výkon služebnosti přivzetím rodinného člena do bytu, nestává se vždy obtížnějším pro majitele domu. Vývody dovolání nejsou s to, by vyvrátily důvody odvolacího rozsudku, pokud jde o výtku rozšiřování služebnosti nad míru zákonnou. Že stanovisko odvolacího soudu jest v rozporu s ujednáním, jímž byla zřízena služebnost Anně P-ové, dovolání nevytýká a nelze proto dovolacímu soudu případ posuzovati též s tohoto hlediska.

Čís. 10622.

Jde o plnění z ruky do ruky podle § 8 ex. ř., měl-li podle exekučního titulu dlužník odevzdati vymáhajícímu věřiteli byt pod podmínkou, že mu bude vymáhajícím věžitelem pronajat náhradní byt.

(Rozh. ze dne 14. března 1931, R I 986/30).

Podle exekučního titulu byl dlužník povinen vykliditi byt pod podmínkou, že mu vymáhající věřitel pronajme v témže domě náhradní byt. Exekuci vyklizením bytu s o u d p r v é s t o l i c e povolil, r e k u r s n í s o u d vyhověl rekursu dlužníka potud, že povolil exekuci vyklizením bytu pod podmínkou, že vymáhající věřitel pronajme dlužníku náhradní byt v témže domě za určitou činži. D ů v o d y : Vyřizuje exekuční návrh vymáhajícího věřitele byl exekuční soudce povinen, zkoumati exekuční titul, při čemž by bylo vyšlo najevo, že dlužník má plniti jen z ruky do ruky proti vzájemnému plnění (§ 8 ex. ř.). V tomto případě není povolení exekuce závislým na průkazu, že vzájemné plnění bylo již poskytnuto nebo aspoň zajištěno, leč exekuci lze povolit jen s obmezením vysloveným v exekučním titulu. Výkonný orgán může exekuci provést jen, uskuteční-li se vzájemné plnění nebo bude-li jeho splnění zajištěno. Proto bylo rekursu částečně vyhověno a omezení v exekučním titulu bylo vyjádřeno i v usnesení povolujícím exekuci.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu dlužníka.

D ů v o d y :

Stěžovatel se odkazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení, jímž vývody dovolacího rekursu neotřásl. Neprávem se dovolává

rozhodnutí čis. 4742 sb. n. s., neboť v tom případě šlo o plnění závislé na předcházejícím vzájemném plnění (§ 7 ex. ř.), kdežto v tomto jde o typický případ plnění z ruky do ruky (§ 8 ex. ř.). Neodůvodněný dovolací rekurs nemohl mítí úspěch.

Čís. 10623.

Jde o zmatek podle § 477 čis. 4 c. ř. s., nebylo-li obeslání k roku doručeno právnímu zástupci, nýbrž přímo straně, třebaže byla advokátem.

(Rozh. ze dne 14. března 1931, Rv I 497/30).

Žalobě proti advokátu Dr. R-ovi, zastoupenému Dr. H-em, procesní soud první stolice vyhověl. V odvolání uplatňoval žalovaný kromě jiného zmatek podle § 477 čis. 4 c. ř. s. v tom směru, že, ač ve sporu byl zastoupen advokátem Dr. Arnoštem H-em, plnou mocí vykázaným, předvolání k ústním jednáním na 9. ledna 1929 a 16. března 1929 nebylo doručeno vykázanému zástupci odvolatele, nýbrž přímo žalovanému. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil, a uvedl v otázce, o níž tu jde, v důvodech: Nemůže býti pochybnosti o tom, že postup prvního soudu odporuje předpisu § 93 c. ř. s. a proto musí býti označen jako porušení procesuálního práva. Nicméně v souzeném případě nemůže býti řeči o zmatečnosti ve smyslu § 477 čis. 4 c. ř. s., poněvadž postupem tím nebyla žalované straně odňata možnost, na soudě jednati. Strana žalovaná jest sama advokátem, který ve vlastní rozepři ani před soudem sborovým nepotřebuje dáti se zastupovati advokátem. Byla-li tudíž strana žalovaná k ústním jednáním na 9. ledna a 16. března 1929 předvolána osobně, nelze říci, že jí byla odňata možnost, na soudě jednati, věc svou hájiti a býti slyšena. Nejsou proto v souzeném případě splněny všechny znaky zmatečnosti podle § 477 čis. 4 c. ř. s. a nebylo než odvolání, pokud uplatňuje zmatečnost, zamítnouti.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením, počínajíc usnesením ze dne 15. prosince 1928, jímž bylo nařízeno veřejné ústní jednání na 9. ledna 1929, jako zmatečné a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a o ní rozhodl.

Důvody :

Správně sice odvolací soud v napadeném rozsudku uvádí, že »nemůže býti pochybnosti o tom, že postup první stolice — totiž, že předvolání k ústnímu jednání na den 9. ledna 1929 a 16. března 1929 nebyla doručena vykázanému zástupci žalovaného, nýbrž přímo jemu — odporuje předpisu § 93 c. ř. s. a proto jako porušení práva procesuálního označen býti musí«, přes to však usuzuje odvolací soud, že tím nejde o zmatečnost podle § 477 čis. 4 c. ř. s., poněvadž žalovaný je advokátem, jenž mohl sám na soudě jednati, takže mu nebyla oním postupem